

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 24 lutego 2023 r.

Poz. 1414

WYROK NR II SA/WR 254/22 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 27 września 2022 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący:

Sędzia NSA Halina Filipowicz –
Kremis (spr.)

Sędziowie:

Sędzia WSA Władysław Kulon
Sędzia WSA Wojciech Śnieżyński

po rozpoznaniu w trybie uproszczonym
na posiedzeniu niejawnym w Wydziale II w dniu 27 września 2022 r.
sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego
na uchwałę Rady Gminy Walim
z dnia 28 września 2021 r. nr XXX/276/2021
w przedmiocie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru
położonego w obrębie wsi Dziećmorowice, gmina Walim (część VI)

I. stwierdza nieważność § 2 ust. 7 pkt 1 lit. e tiret drugie zaskarżonej uchwały we fragmencie: „w tym, 5% pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową” i § 2 ust. 7 pkt 2 lit. f we fragmencie: „w tym, 5% pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową”;

II. zasądza od Gminy Walim na rzecz Wojewody Dolnośląskiego koszty zastępstwa procesowego w kwocie 480 zł (słownie: czterysta osiemdziesiąt złotych).

Uzasadnienie

Wojewoda Dolnośląski, działając jako organ nadzoru złożył skargę na uchwałę nr XXX/276/2021 Rady Gminy Walim z dnia 28 września 2021 r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru położonego w obrębie wsi Dziećmorowice, gm. Walim (część IV). Działając na podstawie art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2021 r. poz. 1372 ze zm.) oraz art. 50 § 2, art. 54 § 1 i art. 200 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 329) wniesiono o:

1. stwierdzenie nieważności § 2 ust. 7 pkt 1 lit. e tiret drugie we fragmencie „w tym 5% dla pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową” i § 2 ust. 7 pkt 2 lit. f we fragmencie „w tym 5% dla pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową” uchwały nr XXX/276/2021 Rady Gminy Walim z dnia 28 września 2021 r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru położonego w obrębie wsi Dziećmorowice, gm. Walim (część IV), zwanej dalej „uchwałą”;

2. zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Organ zarzucił Radzie Gminy Walim podjęcie § 2 ust. 7 pkt 1 lit. e tiret drugie we fragmencie „w tym 5% dla pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową” i § 2 ust. 7 pkt 2 lit. f we fragmencie „w tym 5% dla pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową” uchwały nr XXX/276/2021 z istotnym naruszeniem art. 12a w zw. z art. 8 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1376) oraz w związku z art. 15 ust. 2 pkt 6 i art. 28 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2021 r. poz. 741 ze zm.), zwanej dalej także „upzp”, polegającym na istotnym naruszeniu zasad sporządzania planu miejscowego, poprzez modyfikację przepisów ustawy o drogach publicznych w zakresie określenia miejsc postojowych dla pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową. W motywach organ nadzoru wskazał, że Rada Gminy Walim na sesji w dniu 28 września 2021 r., związku z uchwałą nr XXII/121/2016 z dnia 25 października 2016 r. o przystąpieniu do sporządzenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru położonego w obrębie wsi Dziećmorowice, gmina Walim, po stwierdzeniu, że plan miejscowy nie narusza ustaleń studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Walim, podjęła uchwałę nr XXX/276/2021 w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru położonego w obrębie wsi Dziećmorowice, gm. Walim (część IV).

Uchwała wraz z dokumentacją prac planistycznych wpłynęła do organu nadzoru w dniu 26 listopada 2021 r. Podstawy nieważności uchwały w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego ustawodawca wskazał w art. 28 ust. 1 ustawy. Zgodnie z jego treścią, istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub w części. Przeprowadzona ocena zgodności z prawem niniejszej uchwały, tj. pod kątem art. 28 ust. 1 ustawy, pozwoliła stwierdzić, że Rada, uchwalając przedmiotowy miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, naruszyła w sposób istotny zasady sporządzania planu. Zasady sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dotyczą całego aktu obejmującego część graficzną i tekstową, zawartych w nim ustaleń, a także standardów dokumentacji planistycznej. Zawartość planu miejscowego określa art. 15 ust. 2 i 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, natomiast standardy dokumentacji planistycznej (materiały planistyczne, skalę opracowań kartograficznych, stosowanych oznaczeń, nazewnictwa, standardy oraz sposób dokumentowania prac planistycznych) określa art. 16 ust. 1 ustawy oraz wydane, na podstawie delegacji ustawowej zawartej w ust. 2 tego artykułu, rozporządzenie Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 17 grudnia 2021 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2021 r. poz. 2404). Organ nadzoru zwraca jednak uwagę, że w analizowanym przypadku zastosowanie znajdzie poprzednio obowiązujące rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. nr 164, poz. 1587). Zgodnie bowiem z § 12 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 17 grudnia 2021 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania

przestrzennego do projektów planów miejscowych sporządzanych lub zmienianych na podstawie uchwały o przystąpieniu do sporządzania lub zmiany planu miejscowego podjętej przed dniem 24 grudnia 2021 r. stosuje się przepisy dotychczasowe. Uchwała w sprawie przystąpienia do sporządzenia przedmiotowego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego została podjęta przez Radę Gminy Walim w dniu 25 października 2016 r. Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu, maksymalną i minimalną intensywność zabudowy, jako wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, minimalny udział procentowy powierzchni biologicznie czynnej w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, maksymalną wysokość zabudowy, minimalną liczbę miejsc do parkowania w tym miejsca przeznaczone na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową i sposób ich realizacji oraz linie zabudowy i gabaryty obiektów. Rada Gminy Walim w § 2 ust. 7 pkt 1 lit. e i pkt 2 lit. f uchwały, uregulowała ilość miejsc parkingowych dla pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową, zapisując w § 2 ust. 7 pkt 1 uchwały: „1) dla zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej i usługowej nieuciążliwej (MN/U) ustala się: a) intensywność zabudowy do 0,3, b) wysokość zabudowy do dwóch kondygnacji naziemnych łącznie z poddaszem użytkowym, nie przekraczającej 9 m, c) dachy symetryczne (dotyczy zasadniczej bryły budynku), dwuspadowe lub wielospadowe z możliwością wykonania okien dachowych i lukarn. Nachylenie połaci dachowej w granicach od 30° do 45°. Pokrycie dachu ceramiczne - matowe, w odcieniach koloru czerwonego, brązowego lub grafitowego. Dopuszcza się pokrycie dachów materiałem dachówko podobnym z zachowaniem wyżej wymienionych kolorów; dla zabudowy gospodarczej dopuszcza się dachy o różnym nachyleniu i pokryciu, d) wskaźnik powierzchni biologicznie czynnej min. 60% działki, e) miejsca postojowe: - dla zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej - 2 miejsca postojowe wliczając w to garaż, - dla zabudowy usługowej - 1 miejsce postojowe na 50 m² powierzchni użytkowej, w tym 5% dla pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową”, a w § 2 ust. 7 pkt 2 uchwały: „2) dla zabudowy produkcyjno- usługowej nieuciążliwej (P/U) ustala się: a) możliwość łączenia funkcji produkcyjnej i usługowej, b) powierzchnię zabudowy nieprzekraczającą 60% powierzchni działki, c) intensywność zabudowy do 2, d) wysokość projektowanej zabudowy do 15 m, e) wskaźnik powierzchni biologicznie czynnej min. 20% działki, f) należy zapewnić min. 1 miejsce postojowe na 5 osób zatrudnionych, w tym 5% dla pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową”. Regulacje uchwały w częściach dotyczących miejsc parkingowych dla pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową, nie pokrywają się z przepisami art. 12a ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1376), zgodnie z którym: „1. organ właściwy do zarządzania ruchem na drogach wyznaczając miejsca przeznaczone na postój pojazdów wyznacza stanowiska postojowe dla pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową, o której mowa w art. 8 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym, zwaną dalej „kartą parkingową”: 1) na drogach publicznych; 2) w strefach zamieszkania, o których mowa w art. 2 pkt 16 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym; 3) w strefach ruchu, o których mowa w art. 2 pkt 16a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym. 2. Stanowiska postojowe, o których mowa w ust. 1, w miejscu przeznaczonym na postój pojazdów wyznacza się w liczbie nie mniejszej niż: 1) 1 stanowisko - jeżeli liczba stanowisk wynosi 6-15; 2) 2 stanowiska - jeżeli liczba stanowisk wynosi 16-40; 3) 3 stanowiska - jeżeli liczba stanowisk wynosi 41-100; 4) 4% ogólnej liczby stanowisk jeżeli ogólna liczba stanowisk wynosi więcej niż 100.”. Organ nadzoru pismem z dnia 24 stycznia 2022 r., znak NK-N.4113.143.36.2022.MS6 wskazał, że § 2 ust. 7 pkt 1 lit. e i pkt 2 lit. f uchwały są niejednoznaczne i nieprecyzyjne i umożliwiają zastosowanie ilości miejsc parkingowych niezgodnie z art. 12a w zw. z art. 8 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, występując równocześnie Rady Gminy o wyjaśnienie w tym zakresie. W odpowiedzi z dnia 31 stycznia 2022 r. napisano: „Zabudowa mieszkaniowo - usługowa (MNU) zlokalizowana jest na wydzielonych działkach, łącznie z miejscami do parkowania. Dla terenu zabudowy produkcyjno-usługowej (PU) przewidziano również miejsca postojowe. Dla tych terenów nie mają zastosowania przepisy art. 12a w zw. z art.8 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2021 r., poz. 1376)”. Wobec takiej odpowiedzi organ nadzoru ponownie wystąpił do Gminy o wyjaśnienie w jaki sposób regulacja § 2 ust.7 pkt 1 lit. e uchwały: „e) miejsca postojowe:

- dla zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej - 2 miejsca postojowe wliczając w to garaż, - dla zabudowy usługowej - 1 miejsce postojowe na 50 m² powierzchni użytkowej, w tym 5% dla pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową," oraz § 2 ust. 7 pkt 2 lit. f uchwały: „f) należy zapewnić min. 1 miejsce postojowe na 5 osób zatrudnionych, w tym 5% dla pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową," realizuje zakres upoważnienia ustawowego odnośnie wyznaczenia miejsc parkingowych dla pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową na terenach MN/U oraz P/U, a jeśli Rada oświadcza, że zapisy nie mają zastosowania, organ wniósł o wyjaśnienie z jakiego powodu. Organ nadzoru zauważył także, odnośnie wskazanych 5% miejsc przeznaczonych

na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową dla zabudowy usługowej oraz zabudowy produkcyjno-usługowej, że 5% z 5 miejsc postojowych nie stanowi nawet 1 miejsca, przy założeniu, że liczba stanowisk parkingowych przekracza 6 miejsc. W odpowiedzi Przewodnicząca Rady poinformowała, że zapisy uchwały są zbędne: „1. Zabudowa mieszkaniowa i usługowa (MN/U) użytkowana przez mieszkańców będzie zlokalizowana na działkach, wyposażonych w miejsca do parkowania. W związku z powyższym zapis zawarty w § 2 ust.7 pkt 1 lit.e tiret drugie uchwały jest zbędny. 2. Zabudowa produkcyjno-usługowa (P/U): na etapie planu miejscowego nie jest szczegółowo precyzowany sposób zagospodarowania terenu oraz wielkość przyszłych inwestycji, a tym samym ilość miejsc postojowych, w tym pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową (nastąpi to na etapie realizacji projektowanych inwestycji) w oparciu o przepisy odrębne. W związku z powyższym zbędny jest zapis zawarty w § 2 ust.7 pkt 1 lit f uchwały.” Wojewoda podkreśla, że ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie wiążą jedynie właścicieli danego terenu, ale także organy, we właściwości których pozostaje wypowiedanie się w kwestii praw i obowiązków właściciela nieruchomości na podstawie przepisów odrębnych. Jednym z takich przepisów jest m.in. art. 35 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2021 r. poz. 2351), zgodnie z którym przed wydaniem decyzji o pozwoleniu na budowę lub odrębnej decyzji o zatwierdzeniu projektu budowlanego organ administracji architektoniczno-budowlanej sprawdza zgodność projektu budowlanego z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Jeżeli projekt budowlany byłby niezgodny z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego to właściwy organ, na podstawie art. 35 ust. 5 pkt 1 w zw. z ust. 3 Prawa budowlanego wydaje decyzję o odmowie zatwierdzenia projektu i udzielenia pozwolenia na budowę. Postanowienia planu miejscowego muszą być zatem jednoznaczne, a stosowanie w tym wypadku jakiegokolwiek pozaliteralnej wykładni przepisów prawa w celu doprecyzowania postanowień planu należy uznać za niedopuszczalne. Biorąc pod uwagę regulacje zawarte w ustawie o drogach publicznych należy uznać, że wskazana w uchwale liczba miejsc do parkowania przeznaczona na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową stanowi modyfikację upoważnienia ustawowego. Obowiązkiem Rady Gminy, zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, a nie późniejszego inwestora danego terenu, jest wyznaczenie stanowisk postojowych dla pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową. Równocześnie regulacje zawarte w uchwale planistycznej - akcie prawa miejscowego nie mogą być sprzeczne z przepisami aktów prawnych wyższej rangi, w tym z ustawą o drogach publicznych. Rada Gminy Walim nie wykazała braku zastosowania normy kompetencyjnej wynikającej z art. 12a ustawy o drogach publicznych, wskazując jedynie iż zapisy 2 ust. 7 pkt 1 lit.e i pkt 2 lit. f są zbędne. Plan miejscowy jest narzędziem służącym do pogodzenia interesów obywateli, wspólnot samorządowych i państwa w sprawach przeznaczenia terenów na określone cele i ustalenia zasad ich zagospodarowania oraz wskaźniki zagospodarowania terenu dla każdego z przeznaczeń przewidzianych w planie miejscowym. Miejscowy plan określa ład przestrzenny, w ramach którego określone w nim przeznaczenia terenów muszą, m. in. zawierać obowiązkowo zasady kształtowania zabudowy. To miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, określający wymagania dla kształtowanego ładu przestrzennego.

W doręczonej sądowi odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej uwzględnienie w całości.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył:

Skarga zasługuje na uwzględnienie, gdyż uchwała narusza prawo w zakresie nią objętym. Stosownie do treści art. 3 § 2 pkt 7 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r., poz. 1389 ze zm., dalej: „p.p.s.a.”), kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje orzekanie w sprawach skarg organu nadzoru na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego. Zakres kontroli sprawowanej określa zaś ustawa z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 1066), stanowiąc w art. 1 ust. 2, że sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej pod względem jej zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. Następnie trzeba powiedzieć, że zasady funkcjonowania samorządu terytorialnego, jego zadania, uprawnienia, a także nadzór nad samorządem zostały ujęte w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. nr 78, poz. 483, ze zm.), w art. 163-172. Ustawa zasadnicza nadaje jednostkom samorządu terytorialnego w zakresie przyznanym im uprawnień samodzielność i zapewnia na mocy art. 165 ochronę sądową. Jednocześnie w art. 171 Konstytucja RP poddaje działalność samorządu terytorialnego z punktu widzenia legalności nadzorowi, wykonywanemu przez Prezesa Rady Ministrów i wojewodów, a w zakresie spraw finansowych przez regionalne izby obrachunkowe. Kryterium nadzoru stanowi zgodność działalności samorządu z Konstytucją i ustawami. Przesłanki sprawowania nadzoru i wydawania rozstrzygnięć nadzorczych określone zostały nadto w ustawie o samorządzie gminnym, w rozdziale 10, zatytułowanym "nadzór nad działalnością gminną" która w art. 85 stanowi, że nadzór nad wykonywaniem zadań gminy sprawowany jest na podstawie kryterium zgodności z prawem. Ponadto, jak określa art. 87 ustawy o samorządzie gminnym, organy nadzoru mogą wkraczać w działalność gminy tylko w przypadkach określonych ustawami. Brzmienie przytoczonych przepisów wskazuje, że ocena działalności jednostki samorządu terytorialnego (tu: gminy) została przekazana wojewodzie wyłącznie z punktu widzenia kryterium zgodności z prawem, czyli kryterium legalności. Organ nadzoru może wkraczać w działalność gminy tylko w przypadkach określonych w ustawie. Jak dalej wskazał ustawodawca w art. 91 ust. 1 ustawy, o braku legalności uchwały orzeka organ nadzoru, w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia jej doręczenia. W przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie stwierdza nieważności uchwały, ograniczając się do wskazania, że uchwałę wydano z naruszeniem prawa (art. 91 ust. 4). Wojewoda Dolnośląski wywiódł skargę na uchwałę w trybie art. art. 93 ust. 1 przytoczonej wcześniej u.s.g. Przewidziane powołanym przepisem prawo organu nadzoru do wniesienia skargi do sądu administracyjnego przysługuje wówczas, gdy organ ten przed upływem 30 dni od daty doręczenia mu uchwały organu gminy nie skorzystał ze środka nadzoru określonego w art. 91 ustawy, tj. nie stwierdził nieważności tej uchwały we własnym zakresie. Po upływie tego terminu organ nadzoru, chcąc spowodować wyeliminowanie z obrotu prawnego wadliwej, w jego ocenie, uchwały (w całości czy też części) musi ją zaskarżyć do sądu administracyjnego. W rozpoznawanej sprawie dalej ważkie jest, że – zdaniem organu nadzoru - uchwała planistyczna musi być spójna w zakresie treści uchwały i załącznika graficznego.

W rozpoznawanej sprawie ze względu na przedmiot zaskarżenia, którym jest uchwała w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego sąd uwzględnić musiał również regulację szczególną zawartą w art. 28 ust. 1 u.p.z.p., zgodnie z którą nieważność aktu powoduje również naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego lub istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie. W myśl zaś art. 20 ust. 1 u.p.z.p. plan miejscowy uchwała rada gminy, po stwierdzeniu, że nie narusza on ustaleń studium, rozstrzygając jednocześnie o sposobie rozpatrzenia uwag do projektu planu oraz sposobie realizacji, zapisanych w planie, inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej, które należą do zadań własnych gminy, oraz zasadach ich finansowania, zgodnie z przepisami o finansach publicznych. Część tekstowa planu stanowi treść uchwały, część graficzna oraz wymagane rozstrzygnięcia stanowią załączniki do uchwały. Zauważyć należy, że zarówno istotne naruszenie „zasad sporządzania”, jak i „trybu sporządzania” miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego pozwala na stwierdzenie nieważności takiej uchwały w całości lub części. Do zasad sporządzania planu zalicza się wartości

i merytoryczne, wymogi kształtowania polityki przestrzennej przez kompetentne organy, dotyczące ustaleń zawartych w akcie planistycznym. Do zasad sporządzania planu zagospodarowania przestrzennego należy zaliczyć zawartość aktu planistycznego (część tekstowa, graficzna i załączniki), ustalenia w nim zawarte, a także standardy dokumentacji planistycznej. Natomiast tryb postępowania odnosi się do sekwencji czynności, jakie podejmuje organ w celu doprowadzenia do uchwalenia studium, czy też planu miejscowego począwszy od uchwały o przystąpieniu do sporządzania studium lub planu, a skończywszy na uchwaleniu studium lub planu.

Przenosząc dotychczasowe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że w ocenie sądu, w sprawie w istocie doszło do naruszenia zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Sąd stwierdził bowiem naruszenie przez radę gminy art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p., zgodnie z którym w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu, maksymalną i minimalną intensywność zabudowy jako wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, minimalny udział procentowy powierzchni biologicznie czynnej w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, maksymalną wysokość zabudowy, minimalną liczbę miejsc do parkowania w tym miejsca przeznaczone na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową i sposób ich realizacji oraz linie zabudowy i gabaryty obiektów. Zasadnie organ nadzoru zauważył, że regulację zawartą w cytowanym przepisie doprecyzowano w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. nr 164, poz. 1587). Z § 4 pkt 9 lit. c wskazanego rozporządzenia wynika, że ustalenia dotyczące zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej powinny zawierać wskaźniki w zakresie komunikacji i sieci infrastruktury technicznej, w szczególności ilość miejsc parkingowych w stosunku do ilości mieszkań lub ilości zatrudnionych albo powierzchni obiektów usługowych i produkcyjnych.

Wojewoda Dolnośląski działając w ramach swoich kompetencji, jako organu nadzoru zakwestionował § 2 ust. 1 pkt 7 lit. e) miejsca postojowe tiret dwa -w brzmieniu „dla zabudowy usługowej - 1 miejsce postojowe na 50 m² powierzchni użytkowej, w tym 5% dla pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową i § 2 ust. 2 lit. f) „należy zapewnić min. 1 miejsce postojowe na 5 osób zatrudnionych, w tym 5% dla pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową”, przy czym trafnie zakwestionował przytoczone unormowania we fragmencie „w tym 5% dla pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową” i § 2 ust. 7 pkt 2 lit. f we fragmencie „w tym 5% dla pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową”. Zarzucił przy tym, że takie ujęcie procentowe dla pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową w świetle innych unormowań planu powoduje, że dla zabudowy usługowej oraz zabudowy produkcyjno-usługowej, że 5% z 5 miejsc postojowych nie stanowi nawet 1 miejsca, przy założeniu, że liczba stanowisk parkingowych przekracza 6 miejsc.

Istotne dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy niniejszej są unormowania, zawarte w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p.); § 4 pkt 9 lit. c uprzednio obowiązującego rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. nr 164, poz. 1587), a także art. 12a ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1376). Zgodnie z tym ostatnim przepisem 1 organ właściwy do zarządzania ruchem na drogach wyznaczając miejsca przeznaczone na postój pojazdów wyznacza stanowiska postojowe dla pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową, o której mowa w art. 8 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym, zwaną dalej „kartą parkingową”:

- 1) na drogach publicznych;
- 2) w strefach zamieszkania, o których mowa w art. 2 pkt 16 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym;
- 3) w strefach ruchu, o których mowa w art. 2 pkt 16a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym.

2. Stanowiska postojowe, o których mowa w ust. 1, w miejscu przeznaczonym na postój pojazdów wyznacza się w liczbie nie mniejszej niż:

- 1) 1 stanowisko - jeżeli liczba stanowisk wynosi 6-15;
- 2) 2 stanowiska - jeżeli liczba stanowisk wynosi 16-40;
- 3) 3 stanowiska - jeżeli liczba stanowisk wynosi 41-100;
- 4) jeżeli ogólna liczba stanowisk wynosi więcej niż 100.”

W tym miejscu trzeba dodać i podkreślić, że rada gminy obowiązana jest przestrzegać zakresu upoważnienia ustawowego udzielonego jej przez ustawę w zakresie tworzenia aktów prawa miejscowego, a w ramach udzielonej jej delegacji w tych działaniach nie może wkraczać w materię uregulowaną ustawą. Uchwała rady gminy musi respektować unormowania zawarte w aktach wyższego rzędu, a prawo miejscowe może być stanowione w granicach upoważnień zawartych w ustawie (art. 87 ust. 2 i art. 94 Konstytucji).

Zatem, stosując zasady zgodne z przywołanymi unormowaniami określenie procentowe dla pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową w stosunku do ogólnej liczby stanowisk jest prawnie dopuszczalne w aktach prawa miejscowego, ale w sytuacji, gdy łączna liczba przewidywanych na danym terenie miejsc przeznaczonych na postój pojazdów samochodowych przekracza 100. Natomiast z lektury planu nie wynika, aby przewidywane na terenach objętych zmianą planu były tereny, na których ogólna liczba stanowisk wynosi więcej niż 100.

Reasumując, wobec naruszenia zasad sporządzania planu miejscowego w zakresie objętym skargą na zasadzie art. 147 § 1 p.p.s.a., stwierdził nieważność zaskarżonej uchwały w części zaskarżonej, uwzględniający tym samym skargę w całości.

Orzeczenie o kosztach wynika z treści art. 200 i 205 ppsa.